

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας τὴν περίοδο αὐτὴ βρίσκεται σὲ ιδιαίτερα κρίσιμο σημεῖο, διότι μὲ τὴν παραχωρηθεῖσα ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο «αὐτοκεφαλία» στὴν Οὐκρανία δοκιμάζεται ἡ Ὁρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ τίθεται σὲ σοβαρότατο κίνδυνο ἡ πανορθόδοξη ἐνότητα μὲ ἀπρόβλεπτες συνέπειες γιὰ τὴν παρουσία καὶ μαρτυρία τῆς Ὁρθοδοξίας στὸ σύγχρονο κόσμο.

Ὡς Ὁρθόδοξοι δὲν μπορούμε παρὰ νὰ θλιβόμαστε γιὰ τὴν κατάσταση αὐτὴ καὶ νὰ προσευχόμαστε ἐκ βάθους καρδίας ὁ Θεὸς νὰ δώσει ταπείνωση καὶ μετάνοια στοὺς πρωτευθύνους καὶ νὰ φωτίζει τοὺς Προκαθημένους τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τὶς περὶ αὐτοὺς Ἱ. Συνόδους νὰ δώσουν ἄμεσα λύση, διότι ἡ καθυστέρηση μόνον ἐπιζήμια θὰ ἀποδειχθεῖ γιὰ ὅλη τὴν Ὁρθοδοξία.

Ὡς Ἕλληνες ὀφείλουμε παρὰ τὴν ιδιαίτερη θλίψη ποὺ αἰσθανόμαστε, διότι ἡ κύρια εὐθύνη τῆς παρούσης ἐντάσεως καὶ ἀναστατώσεως σὲ πανορθόδοξο ἐπίπεδο βαρύνει Ἕλληνες τὸ γένος, νὰ σταθοῦμε μὲ ὑπευθυνότητα καὶ σοβαρότητα ἔναντι τῆς πίστεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας μας. Δὲ νοεῖται νὰ ἐθελουφλοῦμε στὶς σοβαρὲς κανονικὲς παραβάσεις καὶ περαιτέρω στὴν ἐκκλησιολογικὴ ἀλλοίωση ποὺ ὑφέρπει γιὰ νὰ μὴ στενοχωρήσουμε ὁμογενεῖς μας Ὁρθοδόξους. Δὲν εἶναι δυνατόν τό ὄμαιμο καὶ ὁμόγλωσσο καὶ ὁμογενὲς νὰ προτάσσεται καὶ νὰ ὑπερτερεῖ τῆς εὐαγγελικῆς Ἀλήθειας. Ἡ Ἀριστοτέλειος ρῆση «φίλος μὲν Πλάτων, φιλότατη δ' ἀλήθεια» καὶ ἡ προτροπὴ τοῦ ἐθνικοῦ μας ποιητοῦ «τό Ἔθνος πρέπει νὰ μάθει νὰ θεωρεῖ ἐθνικὸ ὅ,τι εἶναι ἀληθινὸ» δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι οἱ ὁδοδείκτες τῆς πορείας μας καὶ στὰ σοβαρὰ ἐκκλησιολογικὰ ζητήματα ποὺ ἀνακύπτουν.

Τὸ Οἰκουμενικὸ μας Πατριαρχεῖο εἶναι καύχημα καὶ δόξα καὶ τιμὴ γιὰ σύμπασα τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὸν Ἑλληνισμό, ὅταν Αὐτὸ «ἀληθεύει ἐν ἀγάπῃ». Καυχώμαστε γιατί ὁ Θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως δοξάστηκε ἀπὸ τὶς μορφὲς μεγάλων Πατέρων, Ὁμολογητῶν καὶ Ἱερομαρτύρων Πατριαρχῶν. Καυχώμαστε γιατί ὁ Θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀναδείχθηκε φάρος Ὁρθοδοξίας ποὺ φώτισε καὶ λάμπρυνε μὲ τὸ ἀνέσπερο φῶς τῆς τοῦς ἐγγύς καὶ τοῦς μακρὰν λαούς. Καυχώμαστε γιατί ὁ Θρόνος τῆς Κωνσταντινουπόλεως στὰ δύσκολα χρόνια τῆς δουλείας κράτησε ἄσβεστη τὴ λαμπάδα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Παράλληλα ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγει ὅτι στὸν ἴδιο Θρόνο κάθησαν καὶ ἀνάξια τῆς Πατριαρχικῆς τιμῆς καὶ ἀξίας πρόσωπα, τὰ ὁποῖα τόσο ἡ Ὁρθοδοξία ὅσο καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν εἶχαν κανένα ἐνδοιασμὸ νὰ τὰ ἀποκηρύξουν καὶ νὰ τὰ παραδώσουν στὴ λήθη τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας.

Χωρὶς νὰ θέλουμε νὰ ἰσοσκελίσουμε τὴν αὐξημένη εὐθύνη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, δὲν μπορούμε, ἀσφαλῶς, νὰ παραβλέψουμε καὶ τὸ μερίδιο τῆς εὐθύνης τῆς Ρωσίας, ἰδιαίτερος σὲ γενικότερα ζητήματα σεβασμοῦ τῆς κανονικῆς τάξεως καὶ προπαντὸς σὲ ζητήματα ἀκρίβειας τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως. Ἡ ἐκκοσμίκευση μὲ κύρια αἰχμὴ τὴν προώθηση τοῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν παράλληλη ἀπομείωση τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχει σοβαρὲς συνέπειες στὶς τοπικὲς μας Ἐκκλησίες.

Τέλος, ἡ ὁμόφωνη καὶ ὁμόθυμη ἄρνηση ὅλων τῶν Πατριαρχείων καὶ Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν νὰ ἀναγνωρίσουν τὴ νέα «αὐτοκέφαλη» Ἐκκλησία τῆς

Ούκρανίας ὑπὸ τὸν Ἐπιφάνιο ἀκύρωσε τὸ σχεδιασμὸ ὅσων θὰ ἤθελαν νὰ ἀξιοποιήσουν τὸ Οὐκρανικὸ ζήτημα γιὰ νὰ ἐνσπείρουν ζιζάνια διχόνας, ἀντιπαλότητας καὶ ἔχθρας ἀνάμεσα στὴν ἐλληνικὴ καὶ τὴ σλαβικὴ Ὀρθοδοξία. Οἱ ἄκριτες καὶ ἐπικίνδυνες κραυγὲς ποὺ ἀκούστηκαν, περὶ «Ἑλλήνων ποὺ στρέφονται ἐναντίον τῆς Ρωσικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητας» ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ καὶ περὶ «ἀχαρίστων Ρώσων καὶ Σλάβων» ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, δόξα τῷ Θεῷ δὲν βρῆκαν ἀνταπόκριση στὴν ἐκκλησιαστικὴ συνείδηση. Σὲ αὐτὸ συνέβαλε ἰδιαίτερα ἡ στάση τῶν ἐλληνικῆς καταγωγῆς Ὀρθόδοξων Προκαθημένων καὶ πολλῶν Ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι πρόταξαν τὴν Ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία καὶ τὴν κανονικὴ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση ὡς μοναδικὸ κριτήριον τῶν ἀποφάσεών τους.

Ἡ παροῦσα ἔκδοση ἀποτελεῖ ἀναδημοσίευση κειμένων ὡς μικρὴ συμβολὴ στὸν προβληματισμὸ καὶ στὸ διάλογο γιὰ τὸ Οὐκρανικὸ «αὐτοκέφαλο», μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν εὐχὴ ὁ Θεός, ποὺ χρησιμοποίησε τὴν ἄλογη ὄνο γιὰ νὰ στείλει τὸ μῆνυμά Του στὸν Βαλαάμ, μὲ τὴ Χάρη Του νὰ θεραπεύσει τὶς ἀστοχίες, νὰ ἀναπληρώσει τὶς ἐλλείψεις καὶ νὰ ἀξιοποιήσει καὶ τὴν ταπεινὴ αὐτὴ προσπάθεια πρὸς δόξαν τοῦ ἁγίου Ὑνόματός Του.

Πάτρα, 8 Μαΐου 2019

Ἀναστάσιος Κ. Γκοτσόπουλος
Πρωτοπρεσβύτερος